

**Błogosławiona Maria
Franciszka Feliksa
Kozłowska
(1862-1921)**

Prezentację wykonała: Małgorzata Kleszcz kl. IV T.A.

Biografia Mateczki

Założycielka Mariawityzmu, nazywana powszechnie imionami zakonnymi Maria Franciszka, urodziła się 27 maja 1862r. W Wielicznej koło Węgrowa w rodzinie rzymskokatolickiej. Na chrzcie świętym otrzymała dwa imiona: Feliksa Magdalena. Rodzicami jej byli młodzi małżonkowie Kozłowscy- Jakub i Anna. Mieszkali w leśniczówce, gdyż Jakub był nadleśniczym.

Gdy Feliksa miała zaledwie 8 miesięcy, zginął jej ojciec walcząc o wyzwolenie Polski w powstaniu styczniowym. Do dziesiątego roku życia wychowywała się więc w ziemiańskim domu swojej babci w Czerwonce. Następnie zamieszkała z matką w Warszawie i uczyła się w Gimnazjum. Po ukończeniu szkoły postanowiła wstąpić do zakonu. Powołanie do życia zakonnego przejawiało się u Feliksy Kozłowskiej szczególnym zamiłowaniem do modlitwy, do obcowania z Bogiem.

Słyszała Bożą mowę wewnętrzną od najmłodszych lat. W dwudziestym pierwszym roku swojego życia Feliksa Kozłowska wstąpiła do zgromadzenia ukrytego Sióstr Franciszkanek od Cierpiących, znanego pod nazwą „Przytulisko” w Warszawie przy ul. Wilczej 7. Siostry tego zgromadzenia żyły w oparciu o III regułę św. Franciszka i zajmowały się pielęgnowaniem zamożnych chorych w ich domach.

Feliksa Kozłowska będąc
w tym Zgromadzeniu
z narażeniem własnego
zdrowia oddawała się
posługowaniu chorym –
przynosząc im ulgę w
cierpieniach fizycznych
i pociechę duchową.

Feliksa Kozłowska w 21. roku swojego życia
przed wstąpieniem do ukrytego Zgromadzenia
(1883r.)

*Feliksa Kozłowska
w młodszych latach*

Mateczka w różnych okresach życia

Wciąż jednak pragnęła żyć według reguły św. Klary. Uzyskawszy zgodę Ojca Honorata Koźmińskiego - kapucyna - założyciela i opiekuna duchowego wielu istniejących wówczas ukrytych zgromadzeń żeńskich rozpoczęła z jego błogosławieństwem nowicjat przyjmując imię zakonne - Franciszka. Następnie wyjechała do Płocka i za zgodą Ojca Honorata dnia 8 września 1887 rok założyła Zgromadzenie Sióstr Ubogich świętej Klary, które później przybrało nazwę Zgromadzenia Sióstr Mariawitek. Maria Franciszka miała wówczas 25 lat, była przełożoną Zgromadzenia i zamieszkała na stałe w Płocku.

**Założycielka Maria Franciszka z pierwszymi Siostrami
Zgromadzenia Sióstr Mariawitek Nieustającej Adoracji
Ułgania (1905r.)**

Pod kierownictwem Marii Franciszki Kozłowskiej siostry prowadziły pracownię haftu i szycia szat liturgicznych. Przede wszystkim jednak Maria Franciszka troszczyła się o rozwój duchowy swych sióstr. Bóg chciał, aby to Zgromadzenie dzięki swej świętej Matce stało się kolebką Kościoła Mariawickiego i przez wiele lat wiernie mu służyło.

Pracownia tkacka

Pracownia haftu artystycznego

Obraz z 1901r. Ręcznie wyhaftowany przez Siostrę M. Koletę Kotyńską ze Zgromadzenia Sióstr Mariawitek w Płocku (wg bezbarwnej reprodukcji obrazu Millera).

Dnia 2 sierpnia 1893 roku Maria Franciszka Kozłowska otrzymała od Boga objawienie Dzieła Wielkiego Miłosierdzia i polecenie zorganizowania Zgromadzenia Kapłanów Mariawitów (spośród księży rzymskokatolickich). Od tego momentu rozpoczyna się nowy okres życia i działalności Marii Franciszki. Pan Bóg okazując swoje miłosierdzie wskazał ratunek dla ginącego w grzechach świata we czci Przenajświętszego Sakramentu i wzywaniu Nieustającej Pomocy Maryi. Zgromadzenie Kapłanów Mariawitów powołane zostało do szerzenia tej czci. Maria Franciszka, która według słów Pana Jezusa dostała Jego miłosierdzia w najwyższym stopniu i obdarzona została wielkimi łaskami i darami ducha, powołana była przez Boga na Mistrzynię i Matkę nowo powstającego Zgromadzenia Kapłanów

Maria Franciszka otrzymawszy tak wielkie postannictwo nadal praktykowała życie zakonne. Była pod posłuszeństwem przełożonego zgromadzeń ukrytych O. Honorata Koźmińskiego kapucyna, jemu przedstawiała stan swojej duszy i duchowe przeżycia, a także zdawała sprawę ze swojej działalności. Na polecenie O. Honorata spisała po raz pierwszy swoje objawienia we wrześniu 1894 r. podczas rekolekcji.

W końcu sierpnia 1896 r. pojechała do Przasnysza i w klasztorze Sióstr Felicjanek , po odprawieniu dziesięciodniowych rekolekcji, dnia 7 września złożyła śluby zakonne. Na uroczystości prawdopodobnie obecny był O. Jan Przyjemski, drugi Mariawita, który pomagał Marii Franciszce organizować Zgromadzenie Kapłanów Mariawitów. Misja M. Franciszki w Dziele Miłosierdzia nakładała na Nią obowiązek działania wśród kapłanów. Kontakty te stały się pretekstem (istotna przyczyna była inna) do prześladowania Marii Franciszki.

Osoba Marii Franciszki stała się głośna za granicą.

Rzucano na Nią tyle oszczerstw, fałszów, potwarzy, że wiele osób przyjeżdżało zobaczyć Ją z ciekawości.

Niektóre z nich poznawszy Marię Franciszkę przekonały się o bezpodstawności zarzutów czynionych przez złośliwych Jej przeciwników i same przyjmowały Mariawityzm. Swoje przeżycia duchowe i objawienia dotyczące Dzieła Miłosierdzia, jakie otrzymała w ciągu 10 lat (od 1893), Maria Franciszka spisała własnoręcznie w grudniu 1902 r. w księdze zatytułowanej "Początek Zawiazku Zgromadzenia Kapłanów".

*Maria Franciszka Kozłowska w nowym
stroju zakonnym zaprojektowanym przez
Nią dla Zgromadzenia Sióstr Mariawitek.
Zdjęcie z 1908 r.*

W styczniu 1903 r. Maria Franciszka przesała objawienia trzem biskupom - warszawskiemu, plockiemu i lubelskiemu. W sierpniu tegoż roku delegacja kapłanów mariawitów i Maria Franciszka z towarzyszącą jej siostrą wręczyła papieżowi Piusowi X w Rzymie przetłumaczone na język łaciński Objawienia Dzieła Miłosierdzia i prośbę o zatwierdzenie Zgromadzenia Kapłanów Mariawitów, którego Ministrem Generalnym kilka dni wcześniej został wybrany ks. Jan Kowalski.

Od tej pory Maria Franciszka osobiście usunęła się od kierowania Zgromadzeniem Kapłanów, a wspierała je głównie modlitwą. Jednak gdy była proszona o radę w sprawach poszczególnych kapłanów lub całego Zgromadzenia zawsze chętnie jej udzielała. W Rzymie odrzucono Objawienia Dzieła Miłosierdzia, nie uznano Zgromadzenia Kapłanów mariawitów, potępiono Marię Franciszkę i Ministra Generalnego, obkładając ich wielką klątwą.

Maria Franciszka jest pierwszą kobietą imiennie wyklętą przez papieża. Tej ostatecznej broni papieżstwo w ciągu swoich dziejów nie używało w stosunku do żadnej innej niewiasty. To świadczy o sile i wielkości ducha reformatorki, skoro rzymska hierarchia poczuła się zagrożona. Rozpoczął się nowy rozdział w dziejach Mariawityzmu i Życiu Marii Franciszki. Wszyscy, którzy głęboko wierzyli w Boskie pochodzenie Dzieła Miłosierdzia i posłannictwo Marii Franciszki, nazywanej "Mateczką", nie mogli pozostać w Kościele rzymskokatolickim. Zaistniała konieczność, by czciciele Przenajświętszego Sakramentu skupili się w nowej, niezależnej od papieża organizacji - Kościele Mariawitów.

Rozłam nastąpił w 1906 roku. W nowo organizującym się Kościele Maria Franciszka cieszyła się wielkim autorytetem i otoczona była szacunkiem i miłością. Dzięki Jej natchnionemu przez Boga kierownictwu, Kościół rozwinął na szeroką skalę działalność duszpasterską, kulturalno-oświatową oraz charytatywną. Razem ze wszystkimi mariawitami doświadczyła prześladowań, ale była przykładem cierpliwego znoszenia przeciwności i miłości nieprzyjaciół. Dzięki Jej inicjatywie i głębokiej ufności w opatrzność Bożą w latach 1911-1914 wybudowano w Płocku wspaniałą świątynię i klasztor, w pomieszczeniach którego w czasie I wojny Światowej urządzono szpital na 100 łóżek dla żołnierzy, bezpłatną kuchnię dla ubogich, a później bezpłatny internat dla powojennych sierot i ubogich dzieci.

Progimnazjum mariawickie w Cegłowie

*Szpital dla rannych żołnierzy urządzony
w pomieszczeniach klasztornych w Płocku.*

Stołówka dla ubogich, w której siostry zakonne wydawały posiłki dla ubogich.

Błogosławiona Maria Franciszka dnia 19 sierpnia 1920 roku w czasie działań wojennych na terenie Polski i w Płocku, ofiarowała życie swoje „za pokój Sióstr, klasztoru, miasta i kraju”. Od tej chwili stan zdrowia Mateczki zaczął się gwałtownie pogarszać, bo „Pan przyjął tę ofiarę”. Chorowała na raka wątroby i niewydolność serca, a ponieważ nie przyjmowała żadnych leków, w jamie brzusznej i tkankach nóg gromadziła się woda powodując rozsadzanie ciała i straszne bóle.

Dnia 23 sierpnia Założycielka Mariawityzmu Bł. Maria Franciszka Kozłowska oddała Bogu ducha. Po śmierci lekarz usunął z ciała Mateczki dwa wiadra ciężkiej cieczy-wody zmieszanej z krwią i żółcią, którą wylano do donika za oknem pokoiku Zmarłej. Miejsce to zostało nakryte cementowym nagrobkiem i jest przez mariawitów otaczane szacunkiem. Ciało pochowane zostało w podziemiach katedry.

Grób Mateczki

*Dom ludowy wybudowany w
1910 roku w Łodzi.*

Bł. Maria Franciszka spisała objawienia Dzieła Wielkiego Miłosierdzia w 5 Księgach i podkreśliła, że opowiada tylko za te własnoręcznie przez nią spisane. W końcowej części podstawowej księgi objawień Dzieła Miłosierdzia czytamy: „Przed spisaniem tych Objawień prosiłam o łaskę Ducha Przenajświętszego, żebym je napisała według Woli Bożej nie dodając nic swego i w tej chwili miałam poznanie, że powinnam prosić Trójcy Przenajświętszej o błogosławieństwo. Wtedy w najgłębszym uniżeniu upokarzając się zaczęłam błagać Trójcę Przenajświętszą o błogosławieństwo- i po chwili usłyszałam z góry te słowa:

"Pokój tobie duszo"

"Pokój wszystkim nędzy twojej"

"Pokój słowom twoim"

"Pokój wszystkim sprawom twoim"

"Pokój miejscom w których przebywać
będziesz"

"Pokój wszystkim z którymi obcować będziesz i
słuchać cię będą"

"Pokój i Miłosierdzie tym, za którymi błagać
będziesz"

"Pokój całej ziemi, jeśli przyjmie Miłosierdzie".